

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/51/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7698899631
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7698899631.5

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobkyne N. E., P. XX.XX.XXXX, bytom P. Z. Č.. XX, zastúpenej JUDr. Štefanom Kamenickým, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 7, Spišská Nová Ves, proti žalovaným 1/ G. E., P. XX.XX.XXXX a 2/ U. E., P. XX.XX.XXXX, obaja bytom P. Z. Č.. XX, obaja zastúpení JUDr. Danicou Holkovou, advokátkou so sídlom Hviezdoslavova 7, Spišská Nová Ves, o náhradu škody, o odvolaní žalovaných proti rozsudku č.k. 9C/708/1998-550 z 9.11.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e I. výrok rozsudku v časti zaplatenia sumy 2.158,91 EUR .

Z r u š u j e I. výrok rozsudku v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 2.158,91 EUR od 08.12.2000 do zaplatenia a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

O d m i e t a odvolanie žalovaných proti II . a III. výroku rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom č.k. 9C/708/1998-550 z 9.11.2015 rozhodol nasledovne:
I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňu sumu 2.158,91 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 2.158,91 EUR od 08.12.2000 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu žalobkyne v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Súd o trovách konania účastníkov konania a trovách štátu rozhodne samostatným uznesením v lehote do 30-tich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2.Rozhodol tak o žalobnom návrhu, ktorým sa žalobkyňa (pôvodne žalobkyňa v 1.rade) spolu s pôvodnou žalobkyňou v 2.rade D. Z. domáhali náhrady škody v konaní 1C/307/94 , v ktorom súd návrh na zaplatenie sumy 1.512,- Sk zamietol a v prevyšujúcej časti návrh vylúčil na samostatné konanie, ktoré sa v súčasnosti vedie na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 9C/708/1998 (t.j. konanie, v ktorom bol vydaný preskúmaný rozsudok).

Podaním zo dňa 31.10.2000 žalobkyňa rozšírila svoj žalobný návrh tak, že žiadala zaviazat' žalovaných v 1. a 2., rade na zaplatenie sumy 193.392,01 Sk a zároveň na uloženie povinností žalovaným prevádzat' orbu, zriadiť rigol a iné povinnosti. Svoj návrh odôvodnila tým, že jej vznikla škoda zatekaním dažďovej vody zo záhrady žalovaných.

V priebehu konania pôvodná žalobkyňa v 2.rade D. Z. svoj návrh zobral späť a súd uznesením zo dňa 02.11.2006 konanie o jej návrhu zastavil.

Uznesením č.k. 9C/708/1998-366 zo dňa 27.01.2012 súd vylúčil konanie o uloženie povinností žalovaným v 1. a 2. rade na samostatné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp.zn. 16C/19/2012 na Okresnom súde Spišská Nová Ves.

Súd prvej inštancie zohľadnil aj stanovisko žalovaných, ktorí vyjadrili nesúhlas so žalobným návrhom. Potvrdili, že nad domom všetkých účastníkov boli v minulosti medze, ktoré však preoral ešte nebohý otec žalobkyne pred rokom 1984 a následne medze rozoral aj žalovaný. Záhrada, ktorá žalobkyni vadí, existovala dlhé roky pred výstavbou rodinného domu, jej svahovitosť je totožná so susednými záhradami, t.j. aj so záhradou žalobkyne. Žalovaní nevykonávali žiadne zemné práce, ani terénne úpravy.

Uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 9.11.2015 súd pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že žalobkyňa sa domáhala, aby žalovaní v 1. a 2.rade boli zaviazaní zaplatiť jej sumu 9.830,70 €, spolu so zákonným úrokom z omeškania od 2.11.2000 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzitymným rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9C/708/1998-369 zo dňa 27.1.2012 súd prvej inštancie určil, že uplatňovaný nárok žalobkyne voči žalovaným v 1. a 2.rade je čo do základu opodstatnený v rozsahu 24 %. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 2Co/110/2012-398 zo dňa 23.5.2013 uvedený rozsudok potvrdil, na základe čoho tento nadobudol právoplatnosť dňa 16.7.2013.

3.Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že vzhľadom na právoplatný medzitymný rozsudok pri predmetnom rozhodovaní sa zameril už len na ustálenie výšky škody. Aplikoval ustanovenia § 442 ods. 1,3, § 443, § 511 ods. 1 Obč.zákonníka a poukázal na to, že zákon priamo nedefinuje škodu, v zmysle teórie, ale i súdnej praxe treba skutočnou škodou rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť, či už peňažným plnením, alebo uvedením veci do predošlého stavu. Pri úplnom zničení veci, pri jej odcudzení alebo strate veci, môže skutočná škoda spočívať aj v celej hodnote veci. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená. Rozsah náhrady škody nie je závislý od toho, ako poškodený následne s vecou naložil, či si ju nechal poškodenú, alebo ju predal, daroval a pod., pretože tieto okolnosti nesúvisia s príčinou vzniku škody (R 5/1988, R 25/1990).

V danom prípade podľa prvoinštančného súdu nepochybne došlo k poškodeniam rodinného domu súp.č. 79, pričom tieto poškodenia k 31.10.2000, boli zobjektivizované postupne vypracúvanými znaleckými posudkami, resp. odbornými vyjadreniami predkladaným do súdneho spisu do uvedeného dňa, kedy žalobkyňa cestou svojho právneho zástupcu upravila žalobný petít písomným podaním tak, že sa okrem iného dožadovala od žalovaných zaplatenia sumy 193.392,01 Sk, t.j. 6.419,44 € na súčasne platnú menu. Oprela sa pritom o predfaktúru dodávateľa J. E., ktorá nadväzovala na statický posudok M.. J. H.. Aký charakter poškodení na uvedenej nehnuteľnosti sa k tomuto dátumu prejavil vyplynulo jednak zo znaleckého posudku č. 171/94 súdneho znalca M.. L., kde sa konštatovalo, že tieto poškodenia na uvedenom dome za obdobie od jari 1993 do dňa 31.10.2000 spočívali v poškodení oporného múrika, fasády, muriva verandy uvedeného rodinného domu, podmáčania jeho základov, v ušmyknutí základov prístavby verandy a sadaní konštrukcií, ktoré sa prejavuje na verande poklesom časti podláh, praskaním múra a poškodením vonkajšej omietky a vnútorných obkladov. Ďalej vyplynul z písomného vyjadrenia žalobkyne k znaleckého posudku č. 171/96 znalca M.. L., kde sa uvádzalo poškodenie spočívajúce v poškodení schodov a prasknutia hlavného múra pod oknom kuchyne, ušmyknutia základov na rohu domu a napokon vyplynul z písomného vyjadrenia Ing. Víta Svobodu označeného ako „znalecký posudok č. 07/99“ (čl. 89 súdneho spisu sp.zn. 9C 708/98), podľa ktorého poškodenie spočívalo v poškodení stien a základov rodinného domu na jeho severnej a z časti aj západnej strane, t.j. v mieste sústredenia po stráni stekajúcich prívalových vôd, ktorých poškodenie sa prejavuje trhlinami charakteristickými pre podmývanie a podmázanie základov, v poškodení betónovej terasy pred vstupom, betónového chodníka medzi domom a oporným múrom, v poškodení stien domu vlhkosťou.

Na zobjektivizovanie výšky nákladov na stavebné práce na odstránenie týchto závad, ktoré predstavovali skutočnú výšku škody, ktorá na predmetnej nehnuteľnosti vznikla, súd nariadil znalecké dokazovanie. Bral pritom na zreteľ práve už vyššie citované závery doteraz platnej judikatúry, podľa ktorej výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená a dokonca jej rozsah nie je závislý od toho, ako poškodený následne s vecou naložil, pretože tieto okolnosti nesúvisia s príčinou vzniku škody. Podstatné je zobjektivizovať túto výšku. Za situácie kedy žalobkyňa mala k dispozícii len predfaktúru na časť stavebných prác, bolo preto namieste nariadiť predmetné znalecké dokazovanie.

Vykonaným znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že hodnota vyššie uvedených stavebných prác na poškodenej nehnuteľnosti za poškodenia, kto ktorým došlo k 31.10.2000 predstavuje sumu 9.830,70 € (296.159,70 Sk) v cenách platných k 31.10.2000. Keďže vykonávanými stavebnými prácami na

odstraňovaní uvedených škôd by došlo k zhodnoteniu predmetného rodinného domu žalobkyne o sumu 835,24 € (25.162,50 Sk)., bolo potrebné uvedenú hodnotu prác predstavujúcich škodu na nehnuteľnosti žalobkyne ponížiť o uvedenú sumu zhodnotenia, aby na jej strane nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalovaných. Rozdiel uvedených súm predstavoval čiastku 8.995,46 €.

Medzitýmnym právoplatným rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. sp.zn. 9C/708/1998- 369 zo dňa 27.1.2012 bolo stanovené, že uplatňovaný nárok žalobkyne voči žalovaným v 1. a 2. rade je čo do základu opodstatnený v rozsahu 24 %. Uvedený percentuálny podiel na sume 8.995,46 € predstavuje čiastku 2.158,91 €, na úhradu ktorej súd žalovaných zaviazal v zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka spoločne a nerozdielne. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne zamietol.

V súvislosti s číselným vyjadrením výšky škody sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalovaných, že pri jej určení je potrebné vychádzať z vyčíslenia, ktoré vykonala žalobkyňa na podklade vyššie spomenutej predfaktúry a ktoré predstavuje čiastku 6419,40 € a že práve túto sumu je potrebné vziať za základ pre konečné vyčíslenie škody v rozsahu 24% , na ktorej sa žalovaní majú podieľať v zmysle medzitýmneho rozsudku. Zdôraznil , že výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená, a z tohto hľadiska nie je ani relevantné či na jej vyčíslenie mal nejakú predfaktúru. Podstatné je, že si túto škodu žalobkyňa určitým spôsobom vyčísliť a je vecou dokazovania, aby sa preukázalo, či táto ňou vyčíslená suma zodpovedá sume škody, ktorá vykonaným dokazovaním bola preukázaná ako škoda, ktorá vznikla na jej majetku, resp. či je nižšia prípadne vyššia.

Následne súd prvej inštancie citoval § 137 ods. 1 , § 139 ods. 1 , § 513, § 514 Občianskeho zákonníka a k námietke žalovaných, že žalobkyňa ako spoluvlastníčka poškodzovaných nehnuteľností sa môže domáhať škody len v prípade takej výšky, ktorá jej zodpovedá 1 podielu na uvedených nehnuteľnostiach, prvoinštančný súd uviedol, že sa s týmto argumentom žalovanej strany nestotožnil. Podľa § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Teda právne úkony týkajúce sa spoločnej veci (správa spoločnej veci), ktorá sa nachádza v podielovom spoluvlastníctve, môže vykonávať ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov, pokiaľ nebolo výslovne dohodnuté, že to bude robiť len niektorý z nich. Aktívnu a pasívnu solidaritu na dlžníckej , ako aj na veriteľskej strane podrobne upravujú ustanovenia § 511 a násl. Občianskeho zákonníka. V prípade aktívnej solidarity môže ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov - bez ohľadu na veľkosť svojho spoluvlastníckeho podielu - požadovať od tretích osôb celé plnenie týkajúce sa spoločnej veci. Dlžník sa riadnym a včasným poskytnutím celého plnenia len jednému zo spoluvlastníkov zbaví celého svojho záväzku voči všetkým ostatným spoluvlastníkom. Vnútorne pomery medzi spoluvlastníkmi ako spoluveriteľmi sa riadia právnym vzťahom na základe solidarity spoluvlastníkov. (Fekete, I : Občiansky zákonník . 2. Zväzok (Vecné práva, Zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie). Veľký komentár, 2. Aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015, str. 259-260).

Vzhľadom na uvedené, keďže v konaní nebola preukázaná žiadna vnútorná dohoda medzi žalobkyňou a Máriou Rusnákovou ako druhou väčšinovou spoluvlastníčkou poškodzovaných nehnuteľností (ktorá bola pôvodnou žalobkyňou v 2. rade), ktorá by neumožňovala žalobkyňi domáhať sa celej náhrady škody, ktorá prináleží za celú poškodzovanú spoločnú vec, súd nemal dôvod priznať žalobkyňi len tú časť náhrady škody, ktorá by zodpovedala jej spoluvlastníckemu podielu na predmetnej veci.

Pri rozhodovaní o príslušenstve súd citujúc § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3,§ 10 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. z 18. apríla 1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka zohľadnil ,že ku dňu 8.12.2000, kedy sa žalovaní dostali do omeškania s plnením svojho záväzku bola diskontná sadzba (základná sadzba) Národnej banky Slovenská v období od 31.08.2000 do 26.12.2000 vo výške 8,8 % p.a..

Žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 9.11.2015 cestou svojho právneho zástupcu si v rámci upresnenia žalobného petitu uplatnila voči žalovaným aj zaplatenie zákonného úroku z omeškania od 2.11.2000 až do zaplatenia, pričom súd uznesením vyhláseným na uvedenom pojednávaní pripustil uvedenú zmenu žalobného návrhu. Súd uvedený úrok žalobkyňi priznal počnúc od 8.12.2000, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni kedy bol žalovaným dourčený na vyjadrenie upravený návrh žalobkyne zo dňa 31.10.2000, čo sa stalo dňa 7.12.2000. V konaní totiž nebolo preukázané, že by si bola bývala žalobkyňa tento nárok na zaplatenie istiny voči žalovaným uplatnila skôr, než doručením tohto návrhu súdnou cestou. Dňom nasledujúcim po dni jeho doručenia sa teda žalovaní dostali do omeškania s peňažným plnením, ktorého sa žalobkyňa voči nim domáhala a to v rozsahu, ktoré jej súd priznal v tomto konaní. Postupujúc v zmysle § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z účinného v čase omeškania žalovaných v spojení s § 10 cit. nariadenia súd tento úrok určil vo výške dvojnásobku diskontnej (základnej) sadzby určenej k uvedenému dňu Národnou bankou Slovenska, čo pri 8,8% p.a. predstavovalo úrok z omeškania vo výške 17,6% p.a.. Súd žalobu v prevyšujúcej uplatneného úroku z omeškania zamietol.

4. Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. vzhľadom k skutočnosti, že uvedená sporová vec bola prejednávaná v rámci tohto konania sp.zn. 9C/708/1998 aj s vecou o návrhu žalobkyne o uloženie povinnosti žalovaným vykonať určitých povinností, ktorá vec bola uznesením sp. zn. 9C/708/1998-366 zo dňa 27.1.2012 vylúčená na samostatné konanie, toho času vedené pod sp.zn. 16C/19/2012, a teda časť trov konania, ktoré vznikli v rámci prejednávania tejto sporovej veci, súvisela aj s konaním vedeným pod sp.zn. 16C/19/2012, a zároveň o trovách štátu, ktoré v tomto prípade tvoria trovy znaleckého dokazovania, nebolo možné rozhodovať aj preto, nakoľko v čase rozhodnutia súdu vo veci samej súd nemal ešte rozhodnuté o odmene súdnej znalkyne M.. N. E. (znalečnom) za jej účasť na pojednávaní konanom dňa 9.11.2015, na ktorom bola vypočutá ako súdna znalkyňa, súd rozhodol, že o trovách konania vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodne v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti uvedenému rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote žalovaní v 1. a 2. rade odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a navrhli, aby krajský súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že ich zaviazal zaplatiť žalobkyňi sumu 539,72 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, príp., aby v zmysle § 221 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako prvé v podanom odvolaní žalovaní vzniesli námietku premlčania vo vzťahu k nároku na úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 2.158,91 € od 8.12.2000 do zaplatenia s odôvodnením, že počiatok plynutia premlčacej doby úrokov z omeškania je podľa názoru žalovaných totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby finančného dlhu. Žalobkyňa spísala pôvodný návrh dňa 31. 10. 2000 a týmto návrhu sa domáhala zaplatenia sumy 193.392,- Sk do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, teda v žalobe podanej v roku 2000 si neuplatnila žiadne úroky zo žalovanej sumy. Úroky zo žalovanej sumy si uplatnila až svojím podaním dňa 31. 1.2014. Žalovaní vyjadrili názor, že právo na úroky z omeškania sa premlčí ako celok, a preto nemožno priznať jednotlivé časti úrokov z omeškania iba za niektoré obdobie, teda ani za obdobie nasledujúce po tom, ako si podaním zo dňa 31. 1. 2014 tieto úroky žalobkyňa uplatnila. Žalovaní majú za to, že povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne, ale jednorázovo v deň, v ktorom sa dlžník mal ocitnúť v omeškaní so splnením záväzku. Ak si teda žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania podaním zo dňa 31. 1. 2014, urobila tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby, a preto v odvolaní žalovaní vzniesli námietku odvolania a vyjadrili názor, že v zmysle § 205a ods. 1/ písm b/ O.s.p. je tu teda daný odvolací dôvod, keďže v konaní došlo k vade, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Ďalej žalovaní namietali, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu, na ktorom bola škoda spôsobená s podielom 1/4-iny, a preto súd nesprávne vychádzal pri stanovení 24 % účasti na škode z celej vyčíslenej škody, z ktorej vypočítal 24 % a nevychádzal len zo sumy zodpovedajúcej výške spoluvlastníckeho podielu žalobkyne. Poukázali na to, že ďalšia spoluvlastníčka Mária Rusnáková bola pôvodne účastníčkou konania, avšak svoj návrh zobrala späť, (oznámila súdu, že nemá záujem byť účastníčkou konania) a súd uznesením zo dňa 2.11.2006 konanie o jej návrhu zastavil. Mária Rusnáková je vlastníčkou podielu 3/4-ín nehnuteľností a keďže svoj návrh zobrala späť, prejavila vôľu, že nechce požadovať škodu týkajúcu sa jej 3/4-nového podielu na týchto nehnuteľnostiach. Preto súd mal z výšky škodu vypočítať 24 % podiel iba zo spoluvlastníckeho podielu žalobkyne vo výške 1/4-iny, čomu zodpovedá 539,72 €.

6. Žalobkyňa podané odvolanie považovala za nedôvodné a účelové s úmyslom oddialiť výkon rozhodnutia, preto navrhla aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

7. Žalovaní podávali odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec prejednával a rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016)

8. Podľa ust. § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo

a dospel k záveru, že odvolanie v časti istiny nie je dôvodné ,preto rozsudok v tejto časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny , v časti úrokov z omeškania rozsudok zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie ,pretože neboli dané dôvody ani pre potvrdenie ani pre zmenu rozhodnutia v tejto časti a odmietol odvolanie žalovaných proti II. a III. výroku rozsudku, podľa § 386 písm. b/ a c/ CSP, keďže žalovaní nie sú oprávnenou osobou na podanie odvolania voči II.výroku a v prípade III. výroku odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, keďže ide o vedenie konania.

10.Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podmienky subjektívnej prípustnosti odvolania boli podobne upravené aj ust. § 201 O.s.p. Žalovaní podali odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, teda vrátane výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Týmto výrokom bolo rozhodnuté v prospech žalovaných (t.j. nebolo rozhodnuté v ich neprospech), preto na podanie odvolania proti tomuto výroku odvolatelia nie sú subjektívne procesne legitimovaní. Odvolací súd preto odmietol ich odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. b/ CSP

11.Výrok ktorým bolo rozhodnuté o tom, že o trovách konania účastníkov a trovách štátu rozhodne súd samostatným uznesením v lehote do 30-tich dní od právoplatnosti tohto rozsudku, je rozhodnutím o vedení konania proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Odvolací súd preto odmietol odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. c/ CSP

12.Odvolací súd meritórne preskúmaval odvolanie smerujúce proti výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 2.158,91 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 2.158,91 EUR od 08.12.2000 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

13.Žalovaní podané odvolanie odôvodnili podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/,e/, f/ O.s.p., účinného v čase podania odvolania (účinného do 30.6.2016),t.j. tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § § 221 ods.1 O.s.p, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ,súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ,doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a zároveň rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré dôvody zodpovedajú dôvodom upraveným v § 365 ods. 1 písm.a,b,c,d,f,g,h CSP (účinného od 1.7.2016).

14.Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 písm.a/ až h/ O.s.p.(a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, i)sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali, j) bol odvolacím súdom schválený zmierny).

15.Vadami konania podľa § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p. sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní, pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch činnosti súdu, ku ktorým došlo počas konania a v súvislosti s rozhodovaním. Spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady však nie sú sami osebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza, napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o

pojednávani, v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu (nepredvolanie alebo oneskorené predvolanie), neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O.s.p.) alebo poučenie o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O.s.p.), rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď na to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania môže byť aj okolnosť vzťahujúca sa na vykonávanie dokazovania, pokiaľ pri dokazovaní nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní (§ 122 ods.1 O.s.p.), svedok nebol riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný spôsobom ustanoveným v § 129 ods.1 O.s.p., účastníkovi nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.) a pod.

Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

16. Nová úprava (CSP) prepracovala odvolacie dôvody vzťahujúce sa na procesné vady konania v dôsledku zmeny koncepcie civilného procesu, pričom v základných rysoch bola prebratá predchádzajúca úprava, došlo však k jej formulačnej úprave. Dôvodmi odvolania podľa Civilného sporového poriadku môžu byť vady konania, ako aj vady rozhodnutia v zmysle ust. § 365 ods.1 písm a),b),c),d) CSP ktorý zahŕňa odlišne rozšpecifikované a formulačne upravené dôvody obsiahnuté v § 205 ods.2 písm.a/,b/ O.s.p..

V zmysle Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť tým, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania (§ 365 ods. 1 písm a/ CSP)

Ďalším dôvodom je, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa článku 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa článku 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (§ 365 ods. 1 písm b/ CSP)

Dôvodom odvolania môže byť to, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Zákon ustanovuje, že v prvej inštancii koná a rozhoduje sudca príslušného okresného súdu. Na krajskom súde koná a rozhoduje senát. Na najvyššom súde koná a rozhoduje senát alebo veľký senát (§ 44 a nasl. CSP). Tiež sú upravené dôvody vylúčenia sudcov a iných osôb (§ 49 a nasl. CSP) (§ 365 ods. 1 písm c/ CSP).

Rovnako dôvod odvolania môže spočívať v tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto prípade ide o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm d/ CSP)

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm f) CSP (§ 205 ods.2 písm.d/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods 1,2 CSP (ust. § 132 O.s.p.) alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. §

192,193 a 205 CSP (ust. § 133 až 135 O.s.p.), pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke.

18.Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods.2 písm.e/ O.s.p. bol v súdnej praxi daný vtedy ,ak účastník oprávnené uplatní nové dôkazné prostriedky v súlade s § 205a ods. 1 písm. c) a d) a z týchto skutočností vyplynie skutkový stav, ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriacim základ napadnutého rozhodnutia, t.j. je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí.

Podľa ust. § 205a ods.1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak: a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods.4, d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok pripúšťal skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v prvostupňovom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Účastník zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohol uplatniť, ale neurobil tak v základnom konaní pred súdom prvého stupňa. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd. Tento prístup je základom neúplného apelačného systému, ktorý nahradil v sporovom konaní predošlý úplný apelačný systém, v ktorom sa bez obmedzenia pripúšťali tzv. nóva.

Dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu byť odvolacími dôvodmi aj keď neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú charakteristické tým, že sa považujú za výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie v konaní pred súdom prvého stupňa.

19.Obdobne podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP možno odvolanie odôvodniť tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Ide o nové doplnené ustanovenie v dôsledku nových inštitútov - prostriedky procesného útoku a procesnej obrany § 149 a nasl CSP. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo d/ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie;(§ 366 CSP).

20.K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods1 písm h) CSP (ust. § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

21.Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že pri rozhodovaní súdu o uplatnenom nároku v časti istiny nebol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm f) CSP (§ 205 ods.2 písm.d/ O.s.p), keďže súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, pričom vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvého stupňa nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo v konaní nevyšli najavo.

Rovnako vo vzťahu k istine nie sú dané ani odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods.2 písm.a/ a b/ O.s.p., pretože odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia súdu a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo nezistil žiadne vady uvedené v § 221 ods.1 písm. a/ až h/ O.s.p ani iné vady konania , ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaní za odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods 1 písm g) CSP (§ 205 ods.2 písm.e/v spojitosti s § 205a ods.1 písm b/ O.s.p). videli v tom, že vznesli v odvolaní námietku premlčania, túto však podali iba voči úrokom z omeškania, preto tento odvolací dôvod nie je naplnený pri posudzovaní rozhodnutia o istine. Odvolací súd teda dospel k záveru, že postupu prvostupňového súdu v konaní ani jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatnených odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o istine.

Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v časti istiny skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, preto nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm h) CSP (§ 205 ods.2 písm.f/ O.s.p).

22.Podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku o uplatnenom nároku v časti istiny, v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie, vrátane všetkých tvrdení a námietok účastníkov konania (teda aj námietok žalovaných, na ktoré žalovaní opakovane poukázali aj v odvolaní).

Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a dopĺňa nasledovné:

23.Odvolaciu námietku žalovaných, že žalobkyňa ako spoluvlastníčka poškodzovaných nehnuteľností sa môže domáhať škody len v takej výške, ktorá zodpovedá jej 1/4-inovému podielu na uvedených nehnuteľnostiach, odvolací súd považuje za nedôvodnú, pričom súd prvej inštancie sa s ňou náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci a odvolací súd konštatuje, že v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, rovnako ako aj odôvodnenie tejto časti rozhodnutia, ktoré je podrobné, presvedčivé a dôvody uvedené v rozsudku sú zákonu zodpovedajúce. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s týmito dôvodmi, keďže súd prvej inštancie správne s poukazom na § 139 ods. 1 Obč.zákonníka zohľadnil, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Preto, ak došlo k poškodeniu spoločnej veci a škodca je povinný vzniknutú škodu nahradiť, každý spoluvlastník môže od škodcu požadovať a aj od neho prijať celú náhradu spôsobenej škody. Škodca sa tak plnením jednému zo spoluvlastníkov zbavuje povinnosti plniť aj voči ostatným spoluvlastníkom a vnútorné pomery medzi spoluvlastníkmi ako spoluveriteľmi sa potom riadia právnym vzťahom na základe solidarity spoluvlastníkov tak, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie. Na základe uvedeného súdu prvej inštancie správne nevychádzal pri stanovení náhrady škody iba zo sumy zodpovedajúcej výške spoluvlastníckeho podielu žalobkyne, ale vychádzal z celej vyčíslenej škody, z ktorej vypočítal 24 % v zmysle právoplatného medzitýmneho rozsudku. Súd prvej inštancie teda správne uložil žalovaným v 1. a 2.rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 2.158,91 € (keďže výška škody, t.j. jej 100 % hodnota medzi účastníkmi nebola sporná, 9.830,70 €, z ktorej sumy potom správne vypočítal 24 %).

24. V časti istiny, t.j. v časti výroku, v ktorej súd uložil žalovaným v 1. a 2.rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 2.158,91 € , odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, a preto ho v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Žalovaní v odvolaní vzniesli námietku premlčania voči nároku na úroky z omeškania. Odvolací súd má za to, že námietka premlčania práva nepatrí medzi skutočnosti a dôkazy týkajúce sa skutkových tvrdení alebo aplikácie práva, ktoré sú významné pre rozhodnutie vo veci a ktoré je účastník povinný uplatniť pred súdom prvého stupňa. Ide o námietku právnú, ktorej sa netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods.4 a § 205a Obč.súdneho poriadku a povinný subjekt ju môže uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci (rozhodnutie NS SR 4Obdo/39/2008).

Koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O.s.p. sa netýka uplatnenia námietky premlčania, iba že by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov (uznesenie NS SR 5Mcd/14/2008).

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že právo žalovaných vzniesť námietku premlčania nie je obmedzené iba na určité štádium súdneho konania, ale možno ho uplatniť kedykoľvek v priebehu konania až do

právoplatného rozhodnutia vo veci samej, teda aj v rámci odvolacieho konania, a preto sa odvolací súd musel zaoberať aj touto vznesenou námietkou.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že v teórii i v praxi ostáva dlhodobo jednoznačne nevyriešenou otázka, ako sa premičujú úroky z omeškania, keďže v zásade existujú tri názory, a to 1/, že úroky z omeškania sa premičujú samostatne, a to nezávisle od istiny, pričom premičacia doba začína plynúť každým dňom omeškania k jednotlivým úrokom za konkrétny deň. 2/ úroky z omeškania sa premičujú samostatne, avšak ich premičanie je závislé od istiny, v dôsledku čoho sa všetky úroky z omeškania premičia spoločne s istinou a po 3/ úroky z omeškania sa premičujú samostatne, pričom ako jediné právo vznikajú prvým dňom omeškania a premičia sa ako celok. Druhý a tretí názor majú rovnaký následok pre veriteľa a dlžníka, pretože v oboch prípadoch, ak dôjde k premičaniu istiny už by nebolo možné úspešne uplatňovať úroky z omeškania.

27. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj zachovávanie zákonov. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Obsahom práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejednala v dvojinštančnom konaní, nedodržanie zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania predstavuje porušenie ustanoveného postupu, ktorým sa každý môže domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v zmysle ustanovenia článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Ak odvolací súd potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu, vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli žalobcom tvrdené a ani súd prvého stupňa sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal, bez toho, aby účastníkovi konania umožnil sa k novým právnym záverom vyjadriť, príp. predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými, odníme takémuto účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 37 písm. f/ O.s.p. (rozsudok NS S 1Cdo/145/2004).

28. Vzhľadom na skutočnosť, že námietku premičania vzniesli žalovaní až v odvolaní, súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou prípadného premičania vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania, teda nepodrobil prieskumu skutočností relevantných na rozhodnutie o tejto námietke, najmä vo vzťahu k stanoveniu počiatku plynutia premičacej doby.

29. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ani zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu pohľadávky, a preto v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti úrokov z omeškania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. Po zrušení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa so vznesenou námietkou premičania vo vzťahu k úrokom z omeškania, najmä ustáliť začiatok plynutia premičacej lehoty a opakovane v tejto časti rozhodnúť a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodniť v zmysle zásad upravených v CSP.

30. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).